

Egy édesanya kálváriája

Felelőtlen oltástagadó vagyok?

Sokáig tanakodtam, nem sodrom-e még ennél is nehezebb helyzetbe a családomat, a gyerekeimet azzal, hogy névvel felvállalom ezt az írást, de azt hiszem, ez így hiteles, s különben sem illik hozzám a névtelen, bujkálós vádaskodás.

Nem is ez a célom. A helyzetünkben – sajnos nem egészségileg, hanem más értelemben – volna egyszerű kiút, de a lelkiismeretem nem engedi, hogy egyből a könnyebb utat válasszam. A helyzet kényszerített rá, hogy sok-sok átvirrasztott éjszakán át összegyűjtssem a témában található hiteles információkat. De elsőként leírom, hogyan jutottunk el idáig.

2012 januárjában életet adtam várva harmadik gyermekünknek, aki teljessé tette családukat. Nem aggódtam különösebben, amikor két napon „furcsa” helyre adták a BCG oltását, ettől heteken át fájt a karja és csúnyán gennyedzett. Biztam benne, hogy túl leszünk rajta, az orvos többször ellenőrizte, hogyan gyógyul. Akkor sem aggódtam különösebben, amikor a 3 hónapos státuszvizsgálaton kisfiam mozgásban még nem teljesítette az elvártakat. Azt gondoltam, azért lehet, mert majd’ egy kilóval nehezebb, mint a lányaim voltak ugyanilyen korukban. A doktornő mindenesetre megírta a beutalót a neurológiára, majd a következő mozdulattal beadta a 2. hósat követő 3 hós Pentaxim adagot is, másik combocskába a választható Prevenaral kombinálva. A neurológiára persze csak hónapokkal később volt szabad időpont, ezért irány a magánrendelés. Alapos, nagy tapasztalattal rendelkező, elhivatott orvos vizsgálta meg a fiamat. Megdöbbenő kérdéseket tett fel, felkavaró megállapításokat tett. Aztán hazáig sírtam. A következő egy év a sorozatos, gyakran fájdalmas orvosi vizsgálatokról szólt. Többszöri epilepsziavizsgálat (EEG), néhány nem éppen egyszerű vérvétel (izomenzim-vizsgálat), agyi ultrahang, mindennapos, fájdalmas gyógytorna, elektromos izomstimuláció.

A gyógytornász megállapította, hogy kisbabám a kar- és nyakizmait nem tudja megfelelően használni, vállizmai „elsatnyultak”, mellizomból próbálja emelni a karjait, ezen kívül egész testére kiterjedő, szélsőséges hipotónia (laza ízületek, tónustalan-ság) jellemzi. Dévény-módszeres gyógytornászt is kerestünk, s mivel Nimród már nagyon rosszul viselte az utaztatást, kerestünk egy konduktort, aki házhoz jött tornáztatni. Emőke a Dévény Anna-féle módszerrel felmasszírozta a letapadt izmokat, Viola pedig játékos tornával erősítette azokat. Nagyon sok könnyel és verítéssel fél év alatt behoztuk a mozgásbeli elmaradást.

Éjjelente használt mozgásfejlesztő eszközöket kutattam a neten, s tipródtam, hogyan történhetett ez

meg velünk? Miért nem játszhat, mosolyoghat, kúszhat-mászhat gondtalanul az én kis Életem? Miért kell ennyi fájdalmat és nyüstölést elviselnie? Minden éjszaka hatszor-nyolcszor felsírt, minden nyavalyát összeszedett, folyton nyugós volt és fáradt. Arca vékony volt, sápadt és beesett. Ritkán mosolygott. A neurológus izombetegségre gyanakodott, további vizsgálatokat írt elő. És akkor decemberben...

Mint szinte minden gyerek legalább egyszer, Nimród becsukta egy nagy fiókkal az ujjait. Aztán

csöndben, fájdalmasan rám nézett, és nem vett levegőt. Felkaptuk, szólongattuk. Aztán már

szaladgáltunk, jajveszékeltünk. Soha ezt a hangszínt nem hallottam még a férjemtől, s nem is akarom többé. Aztán a földre fektettük. Az a kép örökre beleégett az emlékezetembe. Ernyedten, élettelen, üveges tekintettel, kékülő arccal bámulta

a mennyezetet. Végül reszketve a szájához hajoltam, levegőt fújtam, és akkor lassan megéledt. Mindez a lányaim szeme

látára történt, 5 és 3 évesek. Ezután amíg én (elnézést) a végén remegve hánytam, Nimród a férjem mellett megkönnyeb-

bülten hancúrozott, szinte ünnepelve, hogy visszajött hozzánk. Aztán ügyeletre telefon, összepakolás, kórház. S elkezdődött a

mostani, rettegéssel teli életünk. Kardiológia, EEG, vérvétel. Semmi kézzelfogható oka nem volt a történeteknek, mint ahogy az izomproblémáknak és a szélsőségesen laza ízületeinek sem.

Elmentem egy elsősegélynyújtó előadásra, kikérdeztem a mentőst (köszönet ezúton is Molnár Dénesnek), mit tegyek, ha ez

újra előfordul. Ha nem vesz levegőt a gyerek, nincs mese, nekem kell cselekedni. Esély sincs ilyenkor, hogy odaérjen időben

a segítség. Azóta még nyolc hasonló rosszulléte volt. Áprilisban igen fájdalmas, elektromos izomingerületvezetési vizsgálá-

ton esett át, nem igazolódott az izomsorvadás. Egy hétre rá kicsit megütötte magát, majd a sírást követően nem vett levegőt,

elvesztette az eszméletét és epilepsziához hasonló rohama lett. A rosszulléteket megfigyelve rájöttem, minél több fájdalmas,

kényszerű vizsgálaton kell részt vennünk, annál szélsőségesebben reagál a hétköznapi apró baleseteknél. Az alternatív gyó-

gyászat felé fordulva egy természetgyógyász szakorvos tanácsát kértem. Leírtam, milyen rohamunk volt, erre megkérdezte,

történt-e a gyermekkel olyan fájdalmas vizsgálat, neavatkozás, ahol le kellett fogni őt? Nálunk nem az a kérdés, hogy történt-e, hanem hogy hányszor...

Az első eszméletvesztése után ösztönösen elkezdtem aggódni a 15 hós MMR oltás miatt. Megkérdeztem hát a védőnőt, szabad-e ilyen állapotban oltani a babát, főleg amíg nem találják a probléma okát? Azt mondta, mindenképpen, hiszen az oltásnak semmi köze az egészhez. Én

elmondtam az aggodalmamat, hogy a BCG után is fájt a baba karja, ronda volt a seb, és a 2 hónapos Pentaxim oltást

megelőzően sem a gyerekorvos, sem a csipőszűrést végző orvos nem észlelt problémát a kicsinél. A védőnő megnyugtatóként odaadta a Pentaxim és a Prevenar

betegtájékoztatóját. Napokig csak hordtam a táskámban a papírokat, majd egyszer nekiültem, hogy átfussam. Amúgy sem

voltam a legerősebb idegállapotban, na de akkor valóban forogni kezdett velem a szoba. A tetanus-toxoidot tartalmazó védő(?)

oltások nagyon sok más súlyos probléma között brachiális neuritis-t is okozhatnak. Jelentése: „A felső végtagot, vállízületet

ellátó idegek működési zavara. A kar és a váll állandó, gyakran igen súlyos fájdalma jellemzi, amit fokozódó izomgyengeség

és izomsorvadás követ.” Ez tökéletesen megfelelt a fiam kezdeti tüneteinek. A hipotónia is szerepel a felsorolásban. A Prevenar

papírjában pedig: „Izomtónus-csökkenés csökkent válaszkészséggel (ájulás vagy sokszerű állapot)”.

Rá kellett eszméljek, hogy a védőnőnek és a gyerekorvosnak fogalma sincs a lehetséges mellékhatásokról. Azóta egy orvos is alátámasztotta ezt nekem: az oltások lehetséges szövődményeit nem tanítják az egyetemen. Akkor viszont hogyan lehetne hiteles a statisztika? Nekem senki ne mondja, hogy tízezerből sajnos enyém lett az egy. Csak itt, Zsámbékon tudok még egy babát, aki ugyanúgy három hónaposan ugyanezeket a tüneteket produkálta. A gyógytornászaink alig győzik a munkát. „Nahát, mennyi hipoton gyerek van mostanában!” Talán meg kellene vizsgálni, hogy van-e összefüggés a Pentaxim bevezetése vagy a Prevenar ingyenessé tétele és ezen tapasztalatok között. Azonban ha a védőnő, orvos nem jelenti be az ÁNTSZ-nek és az Országos Gyógyszerészeti Intézetnek OKNE bejelentőlapon (oltást követő nemkívánatos esemény) a tapasztalt mellékhatást, illetve ennek lehetőségéről nem tájékoztatják a szülőket, akkor hogyan lenne hiteles visszacsatolás? Azóta sok szülő hasonló tapasztalatáról tudok. Van, akinek a gyermekénél súlyos allergiás reakciót váltott ki fél órán belül egy vakcina, az orvos mégsem ismerte el, hogy attól lehet. Most már a szülőnek is van joga bejelentőlapot kitölteni, viszont a kezelőorvos alátámasztása nélkül meddő dolog. Hozzá kell tennem, hogy az egyik ismerős anyuka mentességi kérelmét úgy is elutasították, hogy a kezelőorvos és a neurológus javaslata csatolva lett mellé. Az elutasítás után az ÁNTSZ kitűzi az oltás időpontját,

amikorra berendeli a gyermeket. Ha a szülő továbbra sem oltat, rendőri intézkedéssel fenyegetnek, és 50 és 500ezer Ft közötti bírságot szabhatnak és szabnak is ki, ezt akár többszöri alkalommal is, míg a szülő be nem adja a derekát...

Nem kell orvosnak lenni ahhoz, hogy egyértelmű legyen, hogy ha egy gyermek érzékeny egy bizonyos összetevőre, és az oltás pl. allergiás reakciót, hipotóniát, bénulást, cukorbetegséget vagy autisztikus tüneteket váltott ki belőle, örültség lenne ugyanazt az anyagot újra és újra beléfecskendezni. A problémás eseteket azonnal ki kellene vizsgálni. Ezt nem teszik meg. Néhány anyuka levelet írt Magyarországon összes laborjába, ahol allergiát lehet – persze önköltséges úton – kivizsgáltatni. Mindenhonnan azt a választ kapták: ilyen vizsgálat ma nem létezik, amely azt kutatná, hogy az oltás valamely összetevőjére érzékeny-e valaki. Még egy zsákutca.

Amikor nagyon lelkiismeretes neurológusunk elé tártam a felfedezésemet, azt mondta, kicsi a valószínűsége, hogy az oltás okozta a bajt, de most semmiképpen ne oltassunk. Hivatkozzunk arra, hogy beteg a gyerek, vagy hogy külföldre utaztunk... Megértettem, nem írhatja le, nem vállalhatja föl. Más orvos négy szemközt megmondta, ha a fiam valóban erre érzékeny, újra lebénulhat, akár meg is halhat a következő oltás után...

Ha a szülőnek oltással kapcsolatos kérdése, problémája merül fel, a védőnő és az orvos dolga ilyenkor a területileg illetékes védőoltási szaktanácsadóhoz irányítani őt. Mi is megkerestük a doktornőt, aki a Szent László Kórház Rendelőintézetében dolgozik. A férjem időpontot szeretett volna kérni hozzá. A telefonközpontos megkérdezte: „Oltásügyben? Mert a doktornő szigorúan megtiltotta, hogy ezügyben szülőket kapcsoljunk, és időpontot sem lehet kérni, csak e-mail-ben lehet erről vele kommunikálni.”...

Tehát e-mail-en keresztül fogja megítélni, hogy a gyerekem oltható-e?? Ez egyszerűen abszurdum.

A magyar oltási rend példátlan számú kötelező vakcinát ír elő. Sok olyan, nem halálos betegség elleni vakcinát tettek kötelezővé, amelyek 3, legfeljebb 7 évre nyújtanak védeltséget, viszont egész életre szóló, súlyos betegségeket okozhatnak. A lehetséges hátrányok bőven meghaladják az előnyöket. Már két napon olyan BCG oltást fecskendeznek a gyermekeinkbe, amelyet más fejlett országokban régen megszüntettek, mára még a választhatók között sem szerepel, mert a szövődmények egyre súlyosabbak voltak, viszont a hatékonyságát több vizsgálat eredménye is erőteljesen megkérdőjelezte. 2012-ben már Szlovákia is kivette a kötelező oltási rendből. A szakértő a döntést azzal indokolta, hogy már igen ritka a betegség előfordulása, viszont az elmúlt 10-15 évben drámaian megnőtt a szövődmények száma. Nálunk viszont fejlet hajtanak és tovább falaznak a gyógyszergyártó cégeknek. A kötelezővé tett oltások óriási bevételt jelentenek, a vakcinalobbi pedig tönkreteszi, ellehetetleníti azokat az orvosokat, akik szembe mernek szállni, mert átlátják ennek veszélyeit. Telerakják a híradót fals, pánikot keltő információkkal, mindenképpen oltasd a kamaszlányodat HPV ellen! Azt nem nagyon mutogatják, hogy az USA-ban hány kamaszlány halt meg „ismeretlen okból” az oltás után egy héten belül. Itt nagy kegyesen megveszi az állam egy-két városban, kerületben, hadd legyen ingyenes...

Az orvosok azzal küldik el az aggódó szülőket, akik rákérdeznek, gyermekük súlyos, hirtelen jött betegsége állhat-e összefüggésben az oltásokkal, hogy ne gyártsanak összeesküvés-elméleteket. Miközben pl. Olaszországban pert nyert az a szülő, aki állította, hogy autista fia betegségét egy vakcina okozta. Igaz, hogy már nem higanyvegyületet használnak tartósítószerként, de sajnos a hatásfokozóként használatos alumínium-hidroxid is mérgezőt okozhat súlyos idegrendszeri károsodással. A formaldehid az EU-ban betiltott súlyosan rákkeltő, karcinogén anyag, számos oltásban benne van. S hiába mondják, hogy bizonyos mennyiség alatt nem okoz bajt. A kutatások felnőtt, egészséges embereket vesznek alapul, nem néhány napos, hónapos csecsemőket. Ráadásul teljesen más, ha ezek szájon át kerülnek a szervezetbe, hiszen a kiválasztó szerveinken át bizonyos része úgy eltávozhat. A csecsemők viszont közvetlenül a véráramba juttatva csak hat hónapos korukig több kombinált oltással jónéhány adagot megkapnak belőle, és ez fejletlen vér-agy gátjukon keresztül komoly elváltozásokat okozhat az agyban. Hosszú távú vizsgálatokat pedig ne keressen senki, mert nem léteznek.

Megdöböntő volt az is, hogy az MMR oltás magyar nyelvű betegájékoztatójában mennyivel kevesebb mellékhatás van felsorolva, mint az angol nyelvűben. Nem tévedés: ugyanaz a gyártó, ugyanaz a vakcina. Az angol nyelvűben lehetséges mellékhatásként a cukorbetegség is szerepel. Nálunk az orvosok kizártnak tartják az összefüggést. Érdekes.

Számtalan ilyen egyértelmű információval találkoztam, mondhatom, nagyon ijesztő felfedezés.

Megértem azokat a szülőket, akik nem akarnak minderről tudomást venni, hiszen a gyermekük egészséges, és amúgy sincs választási lehetőség. Én is így gondolkodtam, de ma már nem dughatom homokba a fejem. A történetek után kénytelen vagyok szembenézni mindezzel, s már nem nyugtat meg az illúzió, hogy a „Nagy Testvér” biztosan tudja, mit csinál, s nekem csak gondolkodás nélkül alá kell vetnem magam. Fel kell ébredni, mert csak így tudjuk megvédeni a gyermekeinket és magunkat. Azt tanácsolom minden szülőnek, kérjenek részletes tájékoztatást, mielőtt beadatják az oltásokat. Joguk van hozzá. Kérjék el a betegájékoztatót, tanulmányozzák át, és figyeljenek oda! Az Országos Epidemiológiai Központ Szakmai irányelve szerint (amely az oltást felügyelő és abban részt vevő egészségügyi dolgozók számára készült), nemcsak a közvetlenül az oltást követő reakciókat kell figyelembe venni, hanem „időkorlát nélkül minden súlyos vagy szokatlan eseményt, amely az oltással kapcsolatba hozható”. A Nebáncsvirág Egyesület honlapján orvosi segítséget kaphat az, aki bizonytalan vagy tanácsra van szüksége. Sok esetben segítséget jelenthet a homeopátiás oltáskivezetés is.

A legjobb megoldás az volna, ha az oltások beadását az állam szabadon választhatóvá tenné, és a házi orvos segítségével minden gyermek esetében egyénileg kellene mérlegelni egy-egy védőoltás szükségességét a gyermek és a család kórtörténete, célirányos vizsgálatok, illetve a szociális körülmények alapján.

Ausztriában vagy Németországban a szülők megkapnak minden szükséges információt, és maguk dönthetnek, nincs egyetlen kötelező védőoltás sem. Mégsem tombolnak a járványok! Nálunk óvodába, iskolába sem engedik azt, akinek nem teljes az oltáskönyve, s megszólják az oltástagadókat, miközben sokan olyan vagy nehezebb helyzetben vannak, mint én! S valóban féltünk kell az oltott gyermekeinket az oltatlanoktól? Ha az oltás valóban hatásos, akkor miért félnék az oltatlan gyerekektől? Ha egy német gyerek látogat hozzánk, rettegünk és megkérdezzük, oltották-e? Az illetékesek folyton a nagyon komolyan hangzó „járványügyi szempontokra” hivatkoznak, meg a „nyájjimmunitás” elméletére, amely józan paraszti ésszel átgondolva is blódség! Az oltások - a gyártók szerint is – csak néhány évig nyújtanak védelmet. Magyarul a lakosság nagyjából 27%-a az a gyermek és fiatalkorú, aki még védett. Akkor ugye nem csak egy oltatlan gyermek, hanem az összes már nem védett felnőtt is elindíthat egy járványt? Én átestem mumpszon, bárányhimlőn, kanyarón. Ezzel egész életemre védettséget szereztem. Akkor miért jobb az oltás, ha az csak átmeneti védettséget nyújt? Félelmetesen hangzó, alap nélküli elméletekkel szó szerint félelemben tartják a szülőket. Agyonvakcinázott, tönkretett immunrendszerű gyermekeink folyton betegeskednek, és egész életükben szolgálni fogják a „betegségipart”.

Elméletileg az állam felelős az oltásokért. Gyakorlatilag senki. A hivatalok egymásra mutogatnak, senki sem kompetens az ügyben. Az oltáskárosodott gyermekek szülei magukra vannak hagyva. A minimális támogatást is sorra megvonják tőlük, ellehetetlenülnek, nincs pénzük ellátni, gyógyíttatni beteg gyermeküket, akiket gyakran az óvoda, iskola nem vesz fel, mert nem tudja biztosítani számára a speciális ellátást, a diabetikus étkeztetést, vagy nem meri az óvónő beadni az inzulint. A szülő így nem vállalhat munkát, nincs jövedelme. Az én ájuldozó fiamat be merik majd vállalni a bölcsődében? Ki fogja nekem kiharcolni a mentességet a vakcinázás alól? Mert én nem fogok orosz rulettet játszani a gyerekekkel, az biztos. Az ÁNTSZ pedig elrendelheti az oltását akár rendőri intézkedés mellett...

A Jóisten legyen velünk és minden magyar gyermekkel.

Zsámbék, 2013. július 23.

Pintérné Baksa Zsuzsanna